

potem godrnjajo, češ ta zdravnik nič ne ve — ni za nič. Ve že, in v takem slučaju samo eno, namreč to, da ne more nič več pomagati.

Če boš tako vse storil za svoje zdravje, kar je v tvojih močeh, boš imel lahko mirno zavest, da nisi vedoma in prostovoljno prestopal tiste zapovedi, ki veli: »Ne ubijaj!« to je: ne kvari zdravja! Zdravje je boljši zaklad ko skrinja zlatá.

P. Krizostom Sekovanič:

Zgodba o dragoceni japonski vazi.

Lorenzo me je gledal začudeno.

(Konec.)

Ni razumel, zakaj sem mu povedal to zgodbo. Trpko sem se nasmehnil in mu razložil njen pomen:

Naša telesa so še vse bolj dragocene posode, kot je bila Halkarjeva japonska vaza. Ta vaza je bila vkljub svoji krasoti in umetnosti končno vendarle človeško delo. Naša telesa pa so božje delo — božja umetnina. Halkarjeva vaza je bila prazna. Naša telesa pa niso prazna, ampak so bivališče Najvišjega in Najsvetejšega. Saj pravi tako lepo apostol: »Ali ne veste, da ste tempelj božji in da prebiva sveti Duh v vas?« (1. Kor. 3, 16.)

Kralj Halkar je dobro poznal veliko vrednost svoje japonske vaze. Zato je tudi skrbel zanjo. Vsak dan je romal k nji s svilenim robcem v roki in jo obrisal na notranji in zunanji strani; niti enega praška ni trpel na njej. Najzanesljivejše vojščake svoje je postavil za čuvaje te umetnine, in razen kralja in teh čuvajev ni smel nihče stopiti v prestolno dvorano.

Lorenzo, ali poznaš veliko dragocenost svojega telesa? Ali skrbiš, da je tvoje telo čisto in snažno zunaj in znotraj, to je v srcu? Ali si postavil stražo pred to dragoceno svetišče, da bi ti ga kdo ne oskrunil in porušil? O, imel si stražnike! Svojega angela varuha, svojega zaščitnika sv. Lavrencija in prečisto nebeško mater Marijo — imel si jih, pa si jih odgnal od sebe — in prišel je sovražnik, pa je strl velikan-sko dragocenost tvoje nedolžnosti. — In dalje:

Halkarjeva dragocena vaza ni bila samo snažna, ampak je bila tudi okrašena spodaj in zgoraj z zlatom in z mnogimi najdražjimi biseri. Glej, tudi ti bi moral imeti v notranjosti svojega nedolžnega telesa — v srcu — bisere prelepih čednosti. Ali jih imaš?

Nimaš jih! Vse si zapravil, vse pogubil!

O Lorenzo, pomisli, kaj se je zgodilo s hudobnim kraljevičem, ko je razbil Halkarjevo dragoceno vazo. S sulicami preboden je umrl v cvetu svoje dobe.

In kaj bo s teboj, Lorenzo? Ali ne veš, kaj pravi apostolski učenik: »Kdor pa oskruni tempelj božji, tega bo Bog končal. Zakaj tempelj božji je svet, in to ste vi.« (1. Kor. 3, 17.)

* * *

Lorenzo me je razumel. Razumel je zgodbo o dragoceni japonski vazi in zgrozil se je v dno duše. Solza mu je zdrknila prek lic. Toda to ni bila solza pokore, ampak solza strahu in groze pred bližajočo se pogubo. — Rahlo se je priklonil ter odšel — — —

* * *

Sedem let je že minilo od tistega dne. Nikdar več se nisva srečala z Lorencom, a vedel sem, da je njegovo življenje nad vse žalostno. Nešteto mladeni-

čev je sam zvabil v greh in jim zdrobil nedolžnost njih dragocenih src.

Sinoči pa se je dopolnila nad njim povest o dragoceni japonski vazi. Sredi veselih prijateljev se je vračal od popivanja domov. Naenkrat se je zgrabil za srce ter se zgrudil. Tovariši so ga dvignili – bil je mrtev.

Odkar je zapustil zavod, je hodil neprestano po poti greha. Greh ga je vkoval v težke verige, in iz teh se ni mogel več rešiti — postal je žrtev greha.

Tretje leto je že obiskoval rimsko univerzo; bil je veliko upanje svoje matere.

Pa je posegel Bog vmes in ga končal.

* * *

»Končana je povest o dragoceni japonski vazi,« je dejal končno pater Roberto strmečim gojencem, »končana zgodba o nesrečnem Lorencu. Dostavil bi rad le še par besedi: Tudi vsako vaše srce je dragocena japonska vaza, in iz nje raste bela lilija. Pazite, da vam kdo ne razbije teh vaz! Pazite, da vam kdo lilij ne potrga in ne poteptá!«

Pozvonilo je. Po dva in dva so se podali gojenci v kapelo ter opravili tam večerno molitev.

Čudno! Tisto noč so imeli vsi enake sanje. Vsem se je zdelo, da vidijo pred seboj krasno japonsko vazo in iz nje da raste srebrna lilija.

